

Vindran els anys de guerra, i finida la contenda entra a formar part de l'orquestra del Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

El seu esperit el porta a interpretar el piano i esdevé un dels més prestigiosos intèrprets d'aquest instrument, dona concerts arreu de l'estat espanyol i viatja per tot Europa. Holanda, Alemanya, França, Itàlia, són nacions on desenvolupa la seva tasca, i no solament com a concertista de piano, sinó també com a director, car en diferents llocs dirigeix orquestres i ballets, precisament com a director d'un ballet actuà també a Nord-Amèrica. Escriu diverses obres per a piano, orquestra de cambra i un gran nombre de peces corals.

Durant 12 anys forma part del famós Duo de Cambra de Barcelona, oferint concerts en diferents ciutats de tot el territori.

Des del punt de vista de compositor de cobla, anys enrera havia escrit unes tres sardanes, i ara darrerament, com comentàvem al principi ens ha sorprès agradablement a tots, amb les seves inspirades i ben reeixides composicions musicals en la vessant de la cobla.

En els Premis Joaquim Serra, hi va concórrer amb la sardana «DOS HOME-NATGES» dedicada al seu pare i al seu avi. I últimament es presentà en els premis convocats per Ràdio Lleida on obtingué el segon lloc amb la sardana «RONDA-LLES». Endemés té escrita una «Suite», en tres temps, que hom espera sigui estrenada la propera temporada.

Josep Vicens i Busquets ens manifestava el seu desig de continuar treballant dins el camp de la cobla. El preocupa sobretot el fons musical, comprèn que la sardana és per a ballar i per tant ha de tenir el ritme escaient, però sempre hi ha de romandre el contingut musical, cal que la música soni a cosa nostrada, fugint d'aquells ritmes que no tenen res a veure amb el nostre tarannà.

Aquesta, a gran trets, és la biografia de Josep Vicens i Busquets i la seva visió de la música de cobla.

En rememorar la presència i la personalitat de l'avi «Xaxu» crec que un dels fets més importants és la presència dins el món de la nostra música de les generacions futures que ell tan bé va saber ensinistrar, i un exemple viu i important n'és la figura de Josep Vicens i Busquets, nét de l'avi Xaxu.

ROBERT ROQUÉ

L'Avi XAXU amb el seu net (a la dreta darrera d'ells la roca del cargol)